അദ്ധ്യായം 32. ഭാഷാഗദ്യം

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം II

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ
(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

32 ഭാഷാഗദ്യം 1

1 ഉത്തരരാമായണം ഗദ്യം 2

2 വാസുദേവൻനമ്പൂരി, പഞ്ചികാകാരൻ 3

3 ഭാഷാവൈജയന്തി 4

4 മറ്റൊരു ലഘുഭാസ്കരീയവ്യാഖ്യ 5

5 ഹോരാസാരോച്ചയം ഭാഷ 6

6 വേണ്വാരോഹ പരിഭാഷ 7

7 പ്രൈഷഭാഷ്യം 8

8 ചെറുമുക്കിൽ പച്ച 9

9 വേദാന്തപ്രകരണം 10

10 ഈശ്വരസ്വരൂപവിചാരം ഭാഷ 11

11 വിംശതിവ്യാഖ്യ 12

12 ദേവീമാഹാത്മ്യവ്യാഖ്യാനം 13

13 ക്രിസ്ത്യാനികളും ഭാഷാഗദ്യവും 14

14 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിലെ കനോനാകൾ 15

32

ഭാഷാഗദ്യം

(കൊല്ലം എട്ടാംശതകം)

1 ഉത്തരരാമായണം ഗദ്യം

ഗ്രന്ഥകാരനും കാലവും

മലയാളഭാഷയ്ക്കു തികച്ചും അഭിമാനം കൊള്ളാവുന്ന ഒരു മഹനീയകൃതിയാകുന്നു ഉത്തരരാമായണം ഗദ്യം. അതിന്റെ പ്രണേതാവ് ആരെന്നറിയുന്നതിനു ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്പഷ്ടമായ ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അതിനെപ്പറ്റി അവിശ്വസനീയമെന്നു കരുതേണ്ടതല്ലാത്ത ഒരൈതിഹ്യം വടക്കേമലയാളത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെ ചിറയ്ക്കൽത്താലൂക്കിൽ കരിവെള്ളൂർ എന്ന സ്ഥലത്താണ് സുപ്രസിദ്ധമായ വങ്ങോട്ട് ഉണിത്തിരിമാരുടെ കുടുംബം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഉണിത്തിരിമാരെ പണ്ടാലമാരെന്ന് തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ പറയും. ആ കുടുംബത്തിൽ കൊല്ലം 700-നും 750-നും ഇടയ്ക്ക് അതിവിദ്വാന്മാരായ രണ്ടു സഹോദരന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവരിൽ അനുജൻ തന്റെ തറവാട്ടിലെ പ്രായംചെന്ന സ്ത്രീകളുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് അവർക്കു നിത്യപാരായണത്തിന്നായി രാമായണകഥ മുഴുവൻ ഗദ്യത്തിൽ രചിച്ചു എന്നുമാണ് പുരാവൃത്തം. അതിൽ ഉത്തരരാമായണം മാത്രമേ കണ്ടുകിട്ടീട്ടുള്ളൂ. ഒരു മാതൃകയിൽ അത് 759-ൽ എഴുതി എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നതിനാൽ അതിനു മുൻപായിരിയ്ക്കണം ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക്, ഐതിഹ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി വങ്ങോട്ടുണിത്തിരിമാരിൽ ഒരാൾ എട്ടാംശതകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ ഉത്തരരാമായണം ഉണ്ടാക്കി എന്നു ന്യായമായി ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ഗ്രന്ഥസ്വരൂപം

ഉത്തരരാമായണകാരൻ വാല്മീകി മഹർഷിയെത്തന്നെയാണ് ആദ്യന്തം ഉപജീവിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും മൂലത്തെ പ്രായേണ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യഗതി. ഭാഷയ്ക്കു സമഗ്രമായ ഓജസ്സും ധാരാവാഹിത്വവുമുണ്ട്. ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നതു താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലാണ്:

> "അരുളിച്ചെയ്താൻ മഹാനുഭാവനാകിയ വാല്മീകിമഹർഷി കുശലവന്മാരെ നോക്കി. അഖിലോകമംഗല്യാംഗസമ്പന്നനായിരിക്കുന്ന ശ്രീരാമദേവൻ തിരുവടി രാവണാദി രാക്ഷസന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ചു തിരുവയോധ്യാപുരിപുക്കഭിഷേകം ചെയ്ത് അനുജരോടും സീതാദേവിയോടും കൌസല്യാദി മാതൃക്കളോടും സുഗ്രീവാദി വാനരന്മാരോടും വിഭീഷണാദി രാക്ഷസരോടുംകൂടി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തിരുന്ന പ്രകാരവും സ്വർഗ്ഗാരോഹണപ്രകാരവും ശ്രീവാല്മീകി കുശലവന്മാർക്കുപദേശം ചെയ്തു പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഉത്തരരാമായണം സംക്ഷേപമായറിയിക്കുന്നേൻ."

ഇതു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പീഠികയാണ്. മൂലത്തിൽ ഈ ഭാഗം ഇല്ല. ഈ ഭാഗത്തിനു നമ്പ്യാർ തമിഴിന്റെ സാജാത്യം നല്ലപോലെയുണ്ട്; ഇതരഭാഗങ്ങളിലും അതിലേ ശൈലിതന്നെ ഏറെക്കുറേ സമീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. അപൂർവ്വം ചില ഭാഗങ്ങളിൽ മൂലകഥയെ ഭേദപ്പെടുത്തീട്ടുമുണ്ട്. തർജ്ജമയിൽ രാവണനെ കാർത്തവീര്യനിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നതു പുലസ്ത്യനല്ല, വിശ്രവസ്സാണെന്നുള്ളത് അതിന് ഒരുദാഹരണമായി ഗണിക്കാം. മൂലത്തിൽ നിന്നു തർജ്ജമ വികസിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണെന്ന് അടിയിൽ ചേർക്കുന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ നിന്നു വെളിവാകും.

> മൂലം: "ഏവമുക്ത്വാ തതോ രാമ ഭുജാൻ വിക്ഷിപ്യ പർവതേ
> തോലയാമാസ തം ശൈലം സ ശൈലസ്സമകമ്പത.
> ചാലനാൽ പർവതസ്യൈവ ഗണാ ദേവസ്യ കമ്പിതാഃ
> ചചാല പാർവതീ ചാപി തദാശ്ലിഷ്ടാ മഹേശ്വരം.
> തതോ രാമ മഹാദേവോ ദേവനാം പ്രവരോ ഹരഃ
> പാദാംഗുഷ്ഠേന തം ശൈലം പീഡയാമാസ ലീലയാ,
> പീഡിതാസ്തു തതസ്തസ്യ ശൈലസ്യാധോഗതാ ഭുജാഃ."

തർജ്ജമ: "പുഷ്പകവിമാനത്തിൽനിന്നിറങ്ങി ശ്രീകൈലാസപർവതത്തിൻമുരട്ടു ചെന്നുനിന്ന് ഇരുപതു കൈയും ചുരുട്ടിപ്പർവതമടരുമാറു മെല്ലെയൊന്നെറ്റിയതുനേരം പർവതമൊരേടമൊഴിയാതെ ഞെട്ടിയിളകിപ്പിളർന്നതുനേരം ശ്രീഭൂതഗണങ്ങളും മഹർഷിമാരും ബ്രാഹ്മണരും ദേവകളും ഗണപതിയും സുബ്രഹ്മണ്യനും യക്ഷകിന്നരഗന്ധർവസിദ്ധവിദ്യാധരചാരണരും ഇവരെല്ലാവരും പെരിക ഭയപ്പെട്ടു ചൊല്വിതുംചെയ്താർ. ജഗൽകാരണനായിരിക്കുന്ന ശ്രീമഹാദേവൻ തിരുവടിയുടെ നിവാസസ്ഥലമായിരിക്കുന്ന ശ്രീകൈലാസമെന്തിങ്ങനെ ഇളകുമാറിതെന്നും ഇതെന്നുമേ ഇളകിയൊന്നല്ലായെന്നും തമ്മിൽ പറയുന്നതുനേരം ഭർത്താവിനോടുകൂടെ ക്രുദ്ധിച്ചരുളുന്ന ശ്രീപാർവതിയും ബദ്ധപ്പെട്ടു മനസ്സാലെ നിരൂപിച്ചു. ഞാനുമൊരാശ്രയം കൂടാതെ ഇവിടെയിരിക്കുന്നാകിൽ വീണു മരിച്ചുപോകുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു സംഭ്രമത്തോടുമോടിച്ചെന്നു ഭർത്താവിനുടെ മാറിൽ വീണു മുറുകെപ്പിടിച്ചാശ്ലേഷിച്ചു നില്പിതും ചെയ്താൾ. അതേതു പ്രകാരമെന്നാൽ കല്പകവല്ലി കല്പകവൃക്ഷത്തെ ചുറ്റിപ്പിടിച്ചതുപോലെ, ശ്രീമഹാദേവൻതിരുവടിയുടെ മാറിൽചെന്നുമറഞ്ഞിരുന്നു ശ്രീപാർവതീദേവിയും. അതുനേരം ശ്രീപരമേശ്വരൻ തിരുവടിയും പെരികെസ്സന്തോഷിച്ചു മന്ദസ്മിതമാകുംവണ്ണം ചിരിച്ചരുളുവിതും ചെയ്താൻ. പണ്ടെങ്ങുമൊരുനാളുമെന്നുടെ പ്രാണവല്ലഭയായിരിക്കുന്ന ഗൌരിയുമെന്നെയാലിംഗനം ചെയ്തില്ലല്ലോ. ഇന്നിപ്പോളെന്നെയാലിംഗനം ചെയ്വാൻ കാരണമെന്തെന്നാൽ ആരാനുമൊരു ബലവാൻ പരാക്രമശക്തനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ ഇപ്പർവതമടർത്തുന്നുണ്ടെന്നു വന്നു. എന്നാൽ അവൻ എനിക്കെത്രയും പെരികയിഷ്ടവാനെന്നും അവനെ വളരെ സ്നേഹിച്ചേൻ ഞാനെന്നും ഒരുനാളുമവനോടൊരുവിരോധംനമുക്കരുതെന്നും അവനുവേണ്ടുമഭിപ്രായത്തെച്ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നും ദേവിയുടെ ഭയത്തെക്കളയണമെന്നും നിനച്ചു പർവതമടർത്തുന്നവനുമേതുമൊരു വ്യസനം വരാതെ ദേവിയുടെ സങ്കടം പോക്കണമെന്നുംവച്ചു തിരുവടിയുടെ ശ്രീപാദാരവിന്ദങ്ങളുടെ പെരുവിരൽദ്വയംകൊണ്ടു മെല്ലവേ അപ്പർവതമൊന്നമക്കുവതും ചെയ്താൻ. അപ്പൊഴുതു ദശഗ്രീവനും പർവതമടർന്ന വിവരത്തിൽ കൈകളിരുപതും നടത്തിപ്പൊങ്ങിക്കുമതുനേരം പർവതം പണ്ടേപ്പോലെ ഉറച്ചുനിന്നതുനേരം വിവരത്തിങ്കലിട്ട കൈ ഇരുപതും വലിച്ചുകൂടാതെ മുറുകി പൊറുക്കരുതാത്ത വേദനയാലേ മുറയിടത്തുടങ്ങിനാൻ ദശഗ്രീവൻ."

എന്തൊരു ഹൃദയഹാരിയായ ചിത്രമാണിതു്! ഒരു വലിയ ഭൂതക്കണ്ണാടിയിൽക്കൂടിയാണ് വിവർത്തകൻ മൂലത്തിലേ ആശയങ്ങളെ നമുക്കുകാണിച്ചുതരുന്നതു്, 'ലീലയാ' എന്ന പദത്തിന് അദ്ദേഹം കല്പിക്കുന്ന അർത്ഥപ്രപഞ്ചനം മഹർഷി വിചാരിച്ചിരിക്കാവുന്നതല്ലെങ്കിലും ഹൃദയപേയമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു.

സുന്ദരങ്ങളായ ഭാഷാപദങ്ങളുടെ സുലഭമായ പ്രയോഗം ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സവിശേഷം ആകർഷകമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. "പുതിയോ ചില കഴുവിൻ തുവലാൽ വരിഞ്ഞു നേർചാണമേൽ തെളിയക്കടഞ്ഞു നേരിയതായ് നെയ്തേച്ചു തൊട്ടവാറേ ശത്രുക്കളെ പ്രാണൻപറിപ്പോ ചില ശരങ്ങൾകൊണ്ടുടനുടൻ പ്രയോഗിച്ചു", "കണ്ണെല്ലാം ചുകന്നു മറിഞ്ഞു ദന്തം കടിച്ച് അരികെയിരുന്ന വാളെടുത്തു വലത്തേ കയ്യിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു പിൻവാങ്ങി വാളിളക്കി ഊക്കി രണ്ടു മുറിയായി വീഴുമാറു ദൂതനെ വെട്ടിക്കൊല്വിതും ചെയ്താൻ", "അരയും തലയും കൈച്ചരടും മുറുക്കിയാവനാഴിക പുറത്തണച്ചു വില്ലെടുത്തു ഞാൺ പൂട്ടേറ്റിയിടത്തു ചെന്നുനിന്ന് ഇടത്തേക്കൈമേൽ വില്ലെടുത്തു മുറുക്കപ്പിടിച്ചു തെളിയക്കടഞ്ഞൊരമ്പുമെടുത്തു രമണീയമായി പൊന്മയമായിരിക്കുന്ന തേരിലേറി കൊടിയും കുടയുമുയർത്തിപ്പിടിച്ചു യുദ്ധയോഗ്യനായി പുറപ്പെട്ടു" എന്നിത്തരത്തിലുള്ള സജീവങ്ങളായ വാക്യങ്ങൾ ഇതിൽ എവിടേയും പ്രേക്ഷണീയങ്ങളായി നിലകൊള്ളുന്നു.

2 വാസുദേവൻനമ്പൂരി, പഞ്ചികാകാരൻ

അമരകോശത്തിനു പഞ്ചിക എന്നൊരു പഴയ കേരളീയവ്യാഖ്യാനമുണ്ട്. അതിൽ സംസ്കൃതവും ഭാഷയും ഇടകലർന്നിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഭാഷയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയുടെ കാലവും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നാമധേയവും വ്യാഖ്യാനത്തിലുള്ള ഒരു ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

> “ശശധരവസുബാണപ്രാണരന്ധ്രക്ഷമേശൈഃ
> പരിമിതിമുപയാതേ വാസരാണാം സമൂഹേ
> ഇഹ കലിയുഗഭാജാം വാസുദേവോ ദ്വിജന്മാ
> വ്യലിഖദമരകോശഗ്രന്ഥതാൽപര്യസാരം.”

ഇതിൽ ആദ്യത്തേ പാദം കലിദിനസംഖ്യാസൂചകമാകയാൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി കൊല്ലം 716-ആണ്ടിടയ്ക്കാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ‘വ്യലിഖൽ’ എന്ന പദത്തിനു നിർമ്മിച്ചു എന്നാണ് ഞാൻ ഭാഷാരീതിയെ ആസ്പദമാക്കി അർത്ഥം കല്പിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ പകർത്തിയെഴുതിയെന്നല്ല.

> “ലോകോപകാരായ കൃതാ മഹാത്മനാ
> കേനാപി സൈഷാമരകോശപഞ്ചികാ
> ആചന്ദ്ര(നക്ഷത്രഗണം)സുപൂജിതാ
> സ്ഥേയാദ്ധരണ്യാം സുമനോഹരാ സതാം.”

എന്നൊരു പദ്യം ‘ശശധര’ എന്നതിനെ തുടർന്നു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു ഗ്രന്ഥകാരന്റേതുതന്നെയോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു; ആണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം താൻ മഹാത്മാവാണെന്നു സ്വയം ഘോഷണം ചെയ്യുന്നതായി വിചാരിക്കണം. അത് അസ്വാഭാവികമാണല്ലോ. പഞ്ചിക ഇങ്ങനെ ആരംഭിക്കുന്നു:

> “ക്ലേശാദയോ യം ന പരാമൃശന്തി
> യോ വാ ബിഭർത്തീശ്വരശബ്ദമേകഃ
> പുരാതനാനാം ഗുരവേ ഗുരൂണാം
> തസ്മൈ നമോ നാഗവിഭൂഷണായ.
> ആയുർധനുർവ്വേദനിഘണ്ടുസാരേ
> വാസ്തുഗ്രഹാശ്വാദിഗജാദിശാസനം
> സ്മൃതീഃ പുരാണാന്യഖിലാസ്സഹസ്രശഃ
> സമീക്ഷ്യ വക്ഷ്യേ/മരകോശപഞ്ചികാം.
>
> കോ മർത്ത്യോമരകോശസ്തു വിവരീതും ക്ഷമോ ഭുവി?
> കോ വാബ്ധിമഥനം കർത്തും ശക്തോ നാരായണാദൃതേ.
> തത്ര യേ സ്വേന വിവൃതാ യേ ച വ്യക്താർത്ഥവാചിനഃ
> തേഷാം നിരർത്ഥകാ വ്യാഖ്യാ വ്യാക്രിയന്തേ/ത്ര
> ദുർഗ്ഗമാഃ.”

വ്യാഖ്യാനം ഹ്രസ്വമാണ്; ധ്വാത്വർത്ഥപ്രതിപാദനവും മറ്റുമില്ല. താഴെക്കാണുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നോക്കുക.

> “സ്വഃ ഇതി അവ്യയം, സ്വർഗ്ഗഃ, നാകഃ, ത്രിദിവഃ, ത്രിദശാലയഃ, സുരലോകഃ ഇവ അഞ്ചും പുല്ലിംഗം. ദ്യൗഃ ഓകാരാന്തം, ദ്യൗഃ വകാരാന്തം, ദ്വേ സ്ത്രിയൌ; ക്ലീബേ ത്രിവിഷ്ടപം ഇവ ഒൻപതും സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ പേർ” “മഷാദയഃ ശമീധാന്യേ മാഷമുദ്ഗാദികം = പുട്ടലിൽ വിളയിന്റവ”, “ശൂകധാന്യേ യവാദയഃ = യവഗോധൂമാദികൾ കരിമേൽ വിളയിന്റവ.” “ശോധിതം സമം = നിർമ്മലമായതു്. ചിക്കണം മസൃണം സ്നിഗ്ദ്ധം = നെയ് ചേർന്നതു്, തുല്യേ ഭാവിതം വാസിതം = ധൂപിച്ചതു്. 18-ഉം ത്രിലിംഗം. അപക്വംബോളിഃ സ്ത്രീ. അഭ്യൂഷഃ നാ. തിലഗുളസക്ത്വാദികൃതാബോളിഃ” “തേഷാം വിശേഷാ ഹാരീതഃ = നായ്പ്രാവ്. മദ്ഗുഃ = നാ നീർക്കാക്ക. കാരണ്ഡവഃ = നാ കോഴി. പ്ലവഃ = നാ മരക്കലം, നാവു്. തിത്തിരിഃ = നാ ചിച്ചിരി, കകഭഃ = നാ ചെറുകുരീൽ. ലാവഃ = നാ മീവൽ. ജീവഞ്ജീവഃ = നാ വട്ടച്ചാവൽ. ചകോരകഃ = നാ ചകോരപ്പൾ. കോയഷ്ടികഃ = നാ ടിട്ടിഭക = നാ കുതികുലുക്കി.”

കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ അമരകോശത്തിനു രചിച്ചിട്ടുള്ള ബാലപ്രിയ എന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പഞ്ചികയെ ആപാദചൂഡം ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാസുദേവന്റെ ഗൃഹം ഏതെന്ന് അറിയുന്നില്ല.

സൂക്ഷ്മമായ നിരൂപണത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ പഞ്ചിക തന്നാമധേയമായ തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണെന്നു കാണുന്നു. വാസുദേവൻ അതിൽ വിശേഷിച്ചൊന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്തതായി തോന്നുന്നില്ല. തമിഴ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രീതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രഥമശ്ലോകത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു:

> “ഹേ ധീരാഃ, വാരീർ. വിദ്വാംസഃ ജ്ഞാനദയാസിന്ധോഃ ജ്ഞാന, ജ്ഞാനമെന്ന, ദയാ, ദയയെന്ന, ഇതുകളുടെ സിന്ധോഃ. സിന്ധുവായിരുപ്പാരായി, സമുദ്രമായിരുപ്പാരായി, അഗാധസ്യ, അഗാധരായിരുപ്പാരായി, നിലയന്നിയിലേ ഇരുപ്പാരായിരുക്കുകിറ, യസ്യ = യാതൊരു പരമേശ്വരനുടൈയ, ഗുണാഃ = ഗുണങ്കൾ, അനഘാഃ = അനഘങ്കളോ, പാപരഹിതങ്കളോ, അക്ഷയഃ, അക്ഷയരായിരുപ്പാരായി, നാശരഹിതരായിരുപ്പാരായി ഇരുക്കുകിറ, സഃ = അന്ത പരമേശ്വരൻ = ശ്രിയൈ, ശ്രീയിൻപൊരുട്ടും, സമ്പത്തിൻപൊരുട്ടും, അമൃതായ ച = അമൃതത്തിൻപൊരുട്ടും, മോക്ഷത്തിൻപൊരുട്ടും, ഭവദ്ഭിഃ = ഉങ്കളാലേ, സേവ്യതാം = സേവിക്കപ്പെടത്തക്കതു്.”

ഞാൻ മലയാളപഞ്ചികയിൽനിന്നുദ്ധരിച്ച ഭാഗങ്ങൾ ആ മാതിരിയിൽത്തന്നെയാണ് തമിഴ്പ്പഞ്ചികയിലും കാണുന്നത്. തമിഴ്പ്പഞ്ചികയ്ക്കു തമിഴ് നാട്ടിൽ യാതൊരു പ്രചാരവുമില്ലാത്തതിനാൽ അതും കേരളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച ഒരു കൃതിയെന്നുതന്നെ അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളപഞ്ചികയ്ക്ക് അമരംതമിഴ്ക്കുത്തെന്നുമൊരു പേരുണ്ട്. അതു തദനുരോധേന സിദ്ധിച്ചതായിരിക്കണം.

ഈ തമിഴ്ക്കുത്തിനെത്തന്നെ അല്പം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി അമരപദാർത്ഥപ്രകാശിക എന്നൊരു പുസ്തകവും പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ കർത്താവു തൃക്കണ്ടിയൂർ ഗോവിന്ദപ്പിഷാരടിയാണെന്നു കേൾവിയുണ്ട്. 1060-ആമാണ്ടിടയ്ക്കുമാത്രമാണ് അതിന്റെ ആവിർഭാവം.

3 ഭാഷാവൈജയന്തി

വിശിഷ്ടാദ്വൈതമതസ്ഥാപകനായി രാമാനുജാചാര്യരുടെ ഗുരുവായ യാദവപ്രകാശൻ ക്രി. പി. പതിനൊന്നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് സുപ്രസിദ്ധമായ വൈജയന്തിയെന്ന സംസ്കൃതനിഘണ്ടുവിന്റെ പ്രണേതാവ്. അമരസിംഹന്റെ നാമലിംഗാനുശാസനം കഴിഞ്ഞാൽ കേരളീയപണ്ഡിതന്മാരുടെ ബഹുമാനത്തിന് അത്രമാത്രം പാത്രീഭവിച്ചിരുന്ന ഒരു കോശഗ്രന്ഥം വേറെയില്ല. ആ നിഘണ്ടുവിനും ലഘുവായ ഒരു ഭാഷാടിപ്പണി നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടാം ശതകത്തിൽ പ്രഥമകുലോത്തുംഗചോളന്റെ പുത്രനായ തൃതീയരാജരാജന്റെ കാലത്തു ചോളദേശത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്ന കേശവസ്വാമിയുടെ നാനാർത്ഥാർണ്ണവസംക്ഷേപത്തിനും കേരളത്തിൽ ധാരാളം പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അത് ആരും മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. അമരപഞ്ചികപോലെ വൈജയന്തീടീകയും ഇന്ന സംജ്ഞകൾ ഇന്ന ജാതിക്രിയാഗുണങ്ങളുടെ പര്യായങ്ങളാണെന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുപോകുന്നുള്ളു; അതുതന്നെയും എല്ലാ സംജ്ഞകൾക്കുമില്ല. എങ്കിലും പഴയ ഒരു ഭാഷാടീകയാകയാൽ അതു നമ്മുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നു. ആദ്യവസാനഭാഗങ്ങൾ കിട്ടീട്ടില്ലാത്തതിനാൽ പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവ് ആരെന്നറിയുവാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതി കൊല്ലം എട്ടാം ശതകത്തിലോ, പക്ഷേ ഏഴാം ശതകത്തിൽത്തന്നെയോ ആയിരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

> “ബലാൽച്ചെയ്യിച്ച കർമ്മം—പിഷ്ടിർന്നാകാരിതം കർമ്മഹഠാദ്യേപി ച തൽകൃതം, കള്ളൻ—അഥൈകാഗാരികശ്ചോരഃ പരിമോഷീ മലിമ്ളുചഃ പ്രതിരോധീ പരാസ്കന്ദീതസ്കരഃ പ്രതിരോധകഃ, സ്തേനോ രാത്രിചരോ ദസ്യുർമ്മോഷകഃ പരിപാന്ഥികഃ, പശ്യതോ യോ ഹരത്യർത്ഥാൻ സചോരഃ പശ്യതോഹരഃ, കുറപറിക്കുമവൻ—പടച്ചരഃ പടച്ചോരോ, വലിഞ്ഞുപിടിയ്ക്ക—ബന്ദീ സ്ത്രീ പ്രഗ്രഹോ ഗ്രഹഃ, കട്ടുകൊണ്ട ദ്രവ്യം—ലോപ്ത്രം ഹൃതോർത്ഥശ്ചൌര്യം തു.”

മൂരിനിമിർക, അച്ചാണി, പട്ടാങ്ങ്, ചാട്ടുനകം, പടരക്ഷിക്കുമവൻ. മികവെല്ലുമവൻ, തിരണ്ടുപുറപ്പെട്ടുക (സർവ്വാഭിസാരഃ) പൂണനൂൽ ഇടണ്ണൂടിടുക (പ്രാചീനാവീതം) കൂടിയോതുമവൻ (ഏകതീർത്ഥീ സതീർത്ഥ്യൈകഗുരുഃ സബ്രഹ്മചാര്യപി), ചെറുചീര (തണ്ഡുലീയകഃ), അറുക്കഞ്ചീര (കാണമാരീഷദലകഃ) കൊടിച്ചീര (ലതാമാരിഷേതു), നീർചീര (ജലജേസൌ ചഞ്ചടകഃ) എന്നിങ്ങനെയുള്ള പഴയ മലയാള പദങ്ങൾ ഈ ടീകയിൽ സുലഭമായിക്കാണാം. ചെവ്വാ, ചനി, ഉത്തിരാടം, ആയിലിയം ഇങ്ങനെ അനേകപദങ്ങളുടെ തത്ഭവരൂപങ്ങളും കാൺമാനുണ്ട്.

4 മറ്റൊരു ലഘുഭാസ്കരീയവ്യാഖ്യ

മഴമംഗലത്തു ശങ്കരൻനമ്പൂരിയുടെ ഭാഷാഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഇരുപത്തെട്ടാമധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റേതിനു പുറമേ പ്രണേതാവിന്റെ പേരറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മറ്റൊരു ലഘു ഭാസ്കരീയഭാഷാവ്യാഖ്യയും കാൺമാനുണ്ട്. കാലം കൊല്ലം എട്ടാം ശതകത്തിനു പിൻപല്ലെന്നു ഭാഷയുടെ പഴക്കത്തിൽ നിന്നു് അനുമാനിക്കാം. ആ ഗ്രന്ഥം ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നു:

> "എല്ലാർക്കുമുള്ളിലേ നില്ലം മാനത്തിനിൽ നടപ്പവൻ
> കതിരോനെന്നഭീഷ്ടങ്ങളെല്ലാപ്പോഴും വരുത്തുക.
> ഒറ്റക്കൊമ്പനതായുള്ളയാനേ മുഖമുള്ളവൻ
> മാതേവർമകനെന്നുള്ളിലെപ്പോഴും വിളയാടുക.
> ഉൾക്കാമ്പിൽനിന്നണിഞ്ഞിട്ടു പുറപ്പെട്ടെങ്ങൾനാവിലേ
> സത്തുക്കൾക്കു സുഖിപ്പാനായ്ക്കൂത്താടുക സരസ്വതി.
> പൊട്ടിരുട്ടിനെയോടിച്ചിട്ടറിവെന്നീ നിലാവിനെ
> ഉള്ളിലെങ്ങും പരത്തുന്ന ഗുരുക്തികൾ വിളങ്ങുക.
> കുറച്ചിട്ടു ചമച്ചോരാബ്ഭാസ്കരീയത്തിലേപ്പൊരുൾ
> ഭാഷകൊണ്ടൊട്ടു ചൊല്ലുന്നേൻ
> ബാലന്മാർക്കറിവാനഹം."

ഇത്രയും ശ്ലോകങ്ങൾക്കുമേൽ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ ആരംഭമായി.

> "ഭാസ്കരായ നമസ്തസ്മൈ സ്ഫുടേയം ജ്യോതിഷാം ഗതിഃ
> പ്രക്രിയാന്തരഭേദേപി യസ്യ ഗത്യാനുമീയതേ."

"പണ്ടു മഹർഷികളാൽ ചമയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഗ്രഹസ്ഥിതി വരുത്തുവാനുള്ള ഗണിതപ്രക്രിയ ഓരോന്നിലോരോ ജാതിയിരിക്കയാൽ അവകൊണ്ടു വരുത്തുന്ന ഗ്രഹസ്ഥിതികളുമൊന്നുമൊവ്വാ. അപ്പോഴേതു ശാസ്ത്രത്തിലെ ഗ്രഹസ്ഥിതിക്കു തക്കവാറു ശ്രൌതസ്മാർത്തകർമ്മങ്ങളുടെ മുഹൂർത്തം വിധിപ്പു എന്നു മൌഹൂർത്തികന്മാർക്കു സംശയമുണ്ടാംപോഴ്, കാലവൈകല്യംകൊണ്ടു കർമ്മവൈകല്യമുണ്ടാകാതെയിരിക്കണമെന്നു്, ഹവിർഭാഗത്തെ ഭുജിക്കുന്ന ദേവതകളുടെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ടു ദിവ്യനായിട്ടൊരുത്തനുണ്ടാം. അവനടുത്തവണ്ണമേ സ്വകർമ്മത്തെച്ചെയ്തു പാപക്ഷയം വന്നാൽ ഇഷ്ടദേവതയെ തപസ്സുകൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിച്ചു ദേവതാപ്രസാദംകൊണ്ടു അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനമുണ്ടായാൽ മദമാത്സര്യാദികളോടു വേറുപെട്ടു ലോകാനുഗ്രഹതൽപരനായി ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപാരഗനായിരിക്കുന്നവനനുമാനംകൊണ്ടു ഗ്രഹസ്ഥിതികളെ ഉള്ളവണ്ണമറിവാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴ് യാതൊരാദിത്യന്റെ ഗതികൊണ്ടു മറ്റുള്ള ഗ്രഹങ്ങളുടെ സ്ഫുടഗതികളെ ഉള്ളവണ്ണമനുമിക്കപ്പെടുന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നവനാൽ. ഇങ്ങനെയെല്ലാമനുമാനംകൊണ്ടു ഗ്രഹസ്ഥിതികളുടെ ഗതികളെ സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നവർകൾ ഇക്കാലത്തു ശാസ്ത്രദൃക്കുംവാദിയായുള്ളതെന്നു ചൊല്ലിയാൽ അശ്ശാസ്ത്രത്തിലേ ഗ്രഹഗതിക്കു തക്കവാറു ശ്രൌതസ്മാർത്തകർമ്മങ്ങളുടെ കാലത്തെച്ചൊല്ലുകയും ജാതകഫലത്തെച്ചൊല്ലുകയും പ്രശ്നത്തെച്ചൊല്ലുകയുമെല്ലാം ചെയ്യുന്നു. മൌഹൂർത്തികന്മാർ ഇങ്ങനെ ഗ്രഹങ്ങളുടെ ഗതികളെ അനുമിപ്പാൻ സാധനമായിരിക്കുന്ന ഗതിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഭാസ്കരന്നായിക്കൊണ്ടു നമസ്കാരം."

5 ഹോരാസാരോച്ചയം ഭാഷ

ഇതു തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപ്പിഷാരടി തന്റെ ആപ്പേരിലുള്ള ജ്യോതിസ്സന്ത്രത്തിന് രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യപരിഭാഷയാകുന്നു. ചില പംക്തികൾ താഴെ പകർത്തുന്നു:

> “ഭക്ത്യാ ഗുരൂണാമിതി. ഭക്തിയോടുകൂടുംവണ്ണം ഗുരുപാദനമസ്കാരം ചെയ്തു ദൈവവിത്തുകൾക്കു ഹിതത്തിനായിക്കൊണ്ടു ശ്രീപതി ചമച്ച ഹോരാതന്ത്രത്തിന്റെ സാരസമൂഹത്തെ ഒട്ടൊഴിയാതെ ചൊല്ലുന്നു തൃക്കണ്ടിയൂർ അച്യുതപ്പിഷാരടി എന്നർത്ഥം.

6 വേണ്വാരോഹ പരിഭാഷ

സംഗമഗ്രാമമാധവന്റെ വേണ്വാരോഹത്തിന് അച്യുതപ്പിഷാരടി നിർമ്മിച്ച ഗദ്യവ്യാഖ്യാനത്തെപ്പറ്റി ഇരുപത്തൊന്നാമധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. സരളമാണ് പിഷാരടിയുടെ ഗദ്യശൈലി. “പ്രഭാകരാദയഃ” എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ തർജ്ജമ നോക്കുക:

> “ദിവി പ്രഭാകരാദയസ്സർവേ ഗ്രഹാഃ മേ പ്രസീദന്തു=ആകാശത്ത വർത്തിക്കുന്ന ആദിത്യാദികളാകുന്ന ഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം എന്നെക്കുറിച്ചു പ്രസാദിപ്പൂതാക. പ്രണതാന്തഃപ്രഭാകരാഃ അങ്ങനെയിരുന്നു ഗ്രഹങ്ങൾ; തങ്ങളെ നമസ്കരിക്കുന്നവരുടെ ഉള്ളിലേത്തമസ്സിനെക്കളഞ്ഞു ജ്ഞാനമാകുന്ന വെളിച്ചത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവരായിരുന്നു. ത്രിലോകാനന്ദിവിഗ്രഹാഃ അങ്ങനെയുമിരുന്നു; പുറമേയുള്ള ഇരുട്ടിനെക്കളകകൊണ്ടു ത്രൈലോക്യത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്ക ശീലമായുള്ള ശരീരത്തോടു കൂടിയിരുന്നു.”

> “വിനാഡി പിന്നേയും ആറിൽ ഗുണിച്ചു സ്ഥാനമൊപ്പിച്ചു കൂട്ടൂ. അതിനെ അറുപതിലും മുപ്പതിലും കരേറ്റി ചര പ്രാണകലാന്തരം സംസ്കരിച്ചു രവിയിൽ കൂട്ടൂ. അതിന്നു കാലലഗ്നമെന്നു പേർ. രാപ്പിറക്കിൽ അസ്തമയാൽപ്പരം ജന്മകാലത്തോളമുള്ള നാഡീവിനാഡികൾ നടേ അസുവാക്കി അറുപതിലും മുപ്പതിലും കരേറ്റി ചരപ്രാണകലാന്തരം... കാലലഗ്നം വേറെ വച്ചു ചരപ്രാണകലാന്തരങ്ങൾകൊണ്ടു കാലലഗ്നത്തിൽ വിപരീതമായി സംസ്കരിപ്പൂ.”

> “ഇനി പ്രശ്നോപദേശം ചൊല്ലുന്നു. വെച്ച രാശിതുടങ്ങി ഉദിച്ച രാശിയോളമെണ്ണി അസ്സംഖ്യകൊണ്ടു ഗുണിച്ചു മാനമേറ്റി നിന്നതിൽ ഗുളികനെക്കൂട്ടി വന്ന നാളറിഞ്ഞു പ്രഷ്ടാവിന്റെ ജനനനക്ഷത്രവും നാലാമതുമാറാവതും പത്തൊൻപതു തുടങ്ങി ഇരുപത്തിരണ്ടോളവുമുള്ള നാളുവരികിൽ കഷ്ടം. ത്രിസ്ഫുടത്തിൽ വന്ന നാൾ ത്രികോണവും കഷ്ടം. അതിൽ സൃഷ്ടി സ്ഥിതിസംഹാരമറിക. അതിലേ ഭാഗ്യാധിപനുമുദയലഗ്നാധിപനും ബന്ധുവാകിലഞ്ഞാറ്റുനിലയിൽ ശമനം. സമമാകിലന്നാളിൽ ശമനം. ശത്രുവാകിലന്നാളിലത്രനാഴിക ചെല്ലുമ്പോൾ മരണം.”

7 പ്രൈഷഭാഷ്യം

പ്രൈഷം എന്നാൽ വിധി എന്നർത്ഥം. വൈദികമന്ത്രങ്ങൾ പ്രൈഷങ്ങളെന്നും കരണങ്ങളെന്നും ക്രിയമാണാനുവാദികളെന്നും ശാസ്ത്രാഭീഷ്ടവനാതിഗതങ്ങളെന്നും ജപാനുവചനാദിഗതങ്ങളെന്നും അഞ്ചു പ്രകാരത്തിലുണ്ട്. ബ്രഹ്മചര്യാദ്യാശ്രമങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവിധികളേയും വിധിനിഷേധാത്മകങ്ങളായി അധികാരികൾക്കുള്ള ധർമ്മങ്ങളേയും പ്രൈഷം എന്ന പദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നു, ‘ബ്രഹ്മചാര്യസി’ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള പന്ത്രണ്ടു പ്രൈഷങ്ങൾ ബ്രഹ്മചാരികളേയും ‘നാജാതലോമ്യാപഹാസമിച്ഛേൽ’ എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഇരുപതു പ്രൈഷങ്ങൾ സ്നാതകന്മാരേയും സംബന്ധിക്കുന്നു. ഈ പ്രൈഷങ്ങളെ മലയാളബ്രാഹ്മണർ പ്രായേണ ഇന്നും ഭക്തിശ്രദ്ധകളോടുകൂടി ആചരിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിൽ നമ്പൂരിമാർക്കു വിധികർത്താക്കളായി ആറു വൈദികന്മാരാണല്ലോ ഉള്ളത്. അവരിൽ തൈക്കാട്ടും ചെറുമുക്കും ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിലും കപ്ലിങ്ങാട്ടും പന്തലും പെരുമ്പടപ്പും കൈമുക്കും കൊച്ചിയിലുമാണ് താമസിക്കുന്നത്. മലബാറിലുള്ള വൈദികന്മാർ ഋഗ്വേദികളും കൊച്ചിയിലുള്ളവർ യജ്ജൂർവേദികളുമാകുന്നു. കൊല്ലം എട്ടാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ തൈക്കാട്ടില്ലത്തു നീലകണ്ഠൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായി ഒരു വൈദികനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കാമസന്ദേശകാരന്റെ പ്രശസ്തിക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. ഒരിക്കൽ തിരുനാവായ വാധ്യാന്റെ കുടുംബത്തിൽ ഒരു ശ്രാദ്ധം നടത്തുന്നതിനു തല്ക്കാലം ഗത്യന്തരമില്ലായ്കയാൽ നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂരിതന്നെ അവിടെ പോകേണ്ടിവന്നു. വൈദികകാര്യങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു പറയത്തക്ക പരിചയമൊന്നുമില്ലാതിരുന്ന നമ്പൂരി ആ കർമ്മം ഒരുവിധം അനുഷ്ഠിച്ചു തിരിയെ പോന്നു. രാത്രിയിൽ ആ വിവരം തന്റെ ഭാര്യയായ പിഷാരസ്യാരോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ അതു തീരെ വിശ്വസിച്ചില്ല. പിറ്റേദിവസം ആ സ്ത്രീ നമ്പൂരിയോടു ചൊവ്വരത്തു ദക്ഷിണാമൂർത്തിക്ഷേത്രത്തിന്റെ നടയ്ക്കൽവെച്ച് ആ സംഭവത്തെപ്പറ്റി സത്യം ചെയ്യണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുകയും നമ്പൂരി വിരക്തനായി ‘ഇനി സ്ത്രീസംസർഗ്ഗമുണ്ടാകുന്നതല്ല’ എന്നു ശപഥം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതു കേട്ടു പിഷാരസ്യാർ ‘ആരാ ഇനിമേൽ, യോഗിയാണോ?’ എന്നു ചോദിക്കുകയും നമ്പൂരി അവിടെ നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോയി സർവ്വസംഗപരിത്യാഗം ചെയ്തു സാക്ഷാൽ യോഗിയായിത്തന്നെ പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നുമുതൽക്ക് അദ്ദേഹത്തെ ജനങ്ങൾ തൈക്കാട്ടു യോഗിയാരെന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി. ആ മഹാത്മാവു വളരെക്കാലം ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ ഏകാഗ്രചിത്തനായി ഭജിച്ചു വേദവേദാംഗപാരഗനായിത്തീരുകയും, ആചാരം, ചടങ്ങ്, പ്രായശ്ചിത്തം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. അവയുടെ പേരെന്തെന്നറിയുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ ഗ്രന്ഥമാണ് പ്രൈഷഭാഷ്യം. ബ്രഹ്മചാരിപ്രകരണത്തിനും സ്നാതകപ്രകരണത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ പ്രൈഷത്തിനും ഭാഷ്യം രചിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നീലകണ്ഠൻനമ്പൂരി അന്തരിക്കുകയാൽ അവശിഷ്ടമായ ഭാഗത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലികനായ വൈദികൻ ചെറുമുക്കിൽ പരമേശ്വരൻനമ്പൂരി ഭാഷ്യം നിർമ്മിച്ച് ആ ഗ്രന്ഥം പൂരിപ്പിച്ചു. യോഗിയാരുടെ ഭാഷ്യംപോലെ ചെറുമുക്കിന്റേത് അത്ര വിപുലമല്ല. രണ്ടുപേരുടെ ഭാഷ്യങ്ങളിൽനിന്നും ഓരോ ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകാണിക്കാം:

> “ബ്രഹ്മചാര്യസി=ബ്രഹ്മചാരിയായി ഇപ്പോൾ നീയ്, ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു സാംഗമായിരിക്കുന്ന വേദം ഇവിടെ വിവക്ഷിതമായത്. ‘ബൃഹത്ത്വാദ് ബൃംഹണത്വാദ്വാ ബ്രഹ്മ വേദോऽഭിധീയതേ’ എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ, അതിനെ ചരിക്ക—പ്രാപിക്ക. ലക്ഷണയാ അധ്യയനം വിവക്ഷിതമായത്. എന്നാൽ വേദാധ്യയനത്തിനധികാരിയായി ഇപ്പോൾ നീയ് എന്നത്രേ ‘ബ്രഹ്മചാര്യസി’ എന്നതിനെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്. ഇത്രനാളും വേദാധ്യയനത്തിന് അധികാരമില്ല. ‘ന ചാഭിവ്യാഹരേദ് ബ്രഹ്മ സ്വധാനിനയനാദൃതേ. ശൂദ്രേണ ഹി സമസ്താവ, ദ്യാവദ്വേദേ ന ജായതേ’ എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ” ഇത്യാദി (നീലകണ്ഠൻ).

> “നാനർമ്മണി ഹസേൽ. ധർമ്മാർത്ഥങ്ങൾക്കു ലോപംവരാതെ യാതൊന്ന് അതു ക്രീഡയാകുന്നത്. അതിനെ നർമ്മശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലുന്നു. തദ്വ്യതിരിക്തകാലത്തിങ്കൽ ഹസിക്കൊല്ലാ. ഹസിക്ക=ചിരിക്ക, ‘ന ഹസേൽ’ ‘ന ധാവേൽ’ എന്നിങ്ങനെ കൗഷീതകിവചനവുമുണ്ട്. ‘ന ക്രുധ്യേൽ ന ഹസേൽ’ എന്നു ബൌധായനവചനവുമുണ്ട്. ഈ ഹാസനിഷേധത്തിങ്കൽ വിശേഷത്തെ ചൊല്ലുന്നു. വിഷ്ണു പുരാണത്തിങ്കൽ “നോച്ചൈർഹസേൽ സശബ്ദം ച ന മുഞ്ചേൽ പവനം ബുധഃ.” ഉച്ചൈഃ ഹസിക്കൊല്ലാ, വെട്ടിച്ചിരിക്കൊല്ലാ. ഹാസമാത്രം അനുഗൃഹീതേന്ദ്രിയന്മാർക്കു സംഭാവിതമെന്നിട്ടു തത്സംഭാവനയിങ്കൽ വാഗ്വിലത്തെ നിരോധനം ചെയ്തിട്ടു ഹസിച്ചുകൊള്ളണം” (പരമേശ്വരൻ).

8 ചെറുമുക്കിൽ പച്ച

പ്രൈഷഭാഷ്യം പൂരിപ്പിച്ച ചെറുമുക്കിൽ പരമേശ്വരൻനമ്പൂരിതന്നെയാണ് ചെറുമുക്കിൽ പച്ചയുടേയും പ്രണേതാവ് എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ‘പച്ച’ എന്നാൽ ‘ഭാഷ’ എന്നർത്ഥം. വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഭാഷാനുവാദങ്ങൾക്കാണ് ഈ പേർ സാധാരണമായി നല്കിക്കാണുന്നതു്. മലയാളബ്രാഹ്മണർക്ക് അവരുടെ ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ചടങ്ങുകൾ സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിനു ചെറുമുക്കിൽ പച്ച ഏറ്റവും പ്രയോജകീഭവിക്കുന്നു, ഗ്രന്ഥം ഉപക്രമിക്കുന്നതു താഴെക്കാണുന്നവിധത്തിലാണു്:

> “എല്ലാടവും നാന്ദീമുഖാദിയല്ലോ കർമ്മങ്ങളാകുന്നു. അതിന്റെ വൈകല്യാദി മുമ്പിൽ പറയുന്നു. സീമന്തം, ചൗളം, ഉപനയനം, ഗോദാനം, ചമാവർത്തനം, വേളി എന്നിവ ആറു കർമ്മങ്ങൾക്കും നാന്ദീമുഖം പ്രധാനം. നാലർക്കുതന്നെ ചെയ്യണം. മറ്റുള്ള കർമ്മങ്ങൾക്കു നാന്ദീമുഖം കർമ്മാംഗമായിട്ടു ചെയ്യുന്നു. ജൈമിനിക്ക് ഈ ആറിന്നുംതന്നെ നാന്ദീമുഖം ചെയ്യുമാറുള്ളു. ശുദ്ധമായി കുളിച്ചു പുടവ പുച്ഛമടക്കിയുടുത്തു കാലു കഴുകിയാചമിച്ചു പവിത്രമിട്ടു് ഇരുന്നു ഗണപതി നിവേദിച്ചു പ്രായശ്ചിത്താർത്ഥമായി മുൻപിൽ ദാനം ചെയ്വൂ. പിന്നെ നാന്ദീമുഖം മന്ത്രേണ ചെയ്യൂ. ഇതിലേതാനും പിഴയുണ്ടെങ്കിൽ കർമ്മം ആവർത്തിക്കണം. അവിടെ ഉപനയനവും വേളിയും ഉൽപത്തികർമ്മം. അവ രണ്ടും ആധാരങ്ങൾ. മറ്റുള്ളവ ഒക്കെ ആധേയങ്ങൾ. ആധാരത്തിനു നാശം വന്നാൽ ആധേയത്തിങ്കൽക്കൂടെ നശിച്ചുപോകും.”

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന് അനവധി പ്രമാണശ്ലോകങ്ങൾ സന്ദർഭോചിതമായി ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നു. മതാന്തരങ്ങളേയും ആചാര്യൻ സ്മരിക്കുന്നുണ്ടു്. “ബ്രഹ്മപ്രണീതകൾ കാലത്തു മറക്കിൽ പരിധിക്കു മുമ്പേ അറികിൽ അറിഞ്ഞ നടേ ചെയ്താൽ മതി. വ്യാഹൃതി നാലും പ്രായശ്ചിത്തം, ഇങ്ങനെ ചെറുമുക്കിന്റെ പക്ഷം. പ്രധാനയോളം പൊറുക്കും എന്നു തൈക്കാട്ടിന്റെ പക്ഷം” ഇത്യാദി പങ്ക്തികൾ നോക്കുക.

9 വേദാന്തപ്രകരണം

വേദാന്തപ്രകരണം എന്നൊരു അദ്വൈതഗ്രന്ഥം ഗോപാലതീർത്ഥന്റെ ശിഷ്യനായ വാസുദേവയതി സംസ്കൃതത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ സാക്ഷിസാക്ഷ്യവിവേകമെന്നും പഞ്ചാവസ്ഥാവിവേകമെന്നും രണ്ടു പ്രകരണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വാസുദേവയതിയെത്തന്നെയായിരിക്കാം വിവേകസാരകാരൻ വന്ദിക്കുന്നത്. വേദാന്തപ്രകരണത്തിലെ ദ്വിതീയഭാഗത്തിന്റെ വിവരണമാണ് പ്രസ്തുത ഭാഷാഗ്രന്ഥം. എട്ടാം ശതകത്തോളം ശൈലിക്കു പഴക്കം കാണുന്നുണ്ട്. ഏതോ ഒരു യതിയുടെ കൃതിയാണ് ഭാഷയും. ഒരു ഭാഗം ചുവടേ ചേർക്കുന്നു:

> "ഈ ഇരുപത്തിനാലു തത്ത്വങ്ങളും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് അധിദേവതകളായിരിക്കുന്ന പതിന്നാലു പേരും അന്നമയാദി പഞ്ചകോശവും ശരീരത്രയവും ജാഗ്രദാദ്യവസ്ഥയും അവസ്ഥാഭിമാനികളായിരിക്കുന്ന വിശ്വതൈജസപ്രാജ്ഞകളും ആകാശം തുടങ്ങി ബ്രഹ്മാണ്ഡമുടിവായിരിക്കുന്ന സർവപ്രപഞ്ചവും ഇപ്പി ഓട്ടിൽ വെള്ളി കല്പിക്കപ്പെട്ടാലെപ്പോലെയും രജ്ജുവിങ്കൽ സർപ്പം കല്പിക്കപ്പെട്ടാലെപ്പോലെയും കാനലിൽ തണ്ണീർ കല്പിക്കപ്പെട്ടാലെപ്പോലെയും സ്ഥാണുവിങ്കൽ ചോരൻ കല്പിക്കപ്പെട്ടാലെപ്പോലെയും ഘടാകാശത്തോട്ട് അഭേദമായിരിക്കുന്ന മഹാകാശത്തിലെപ്പോലെ ജീവാഭിന്നബ്രഹ്മത്തിലേ സർവം കല്പിക്കപ്പെട്ടു. ജീവനോട്ട് അഭേദമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ സർവം കല്പിതമെന്നു ചൊല്ലീതേ. ജീവനാര്? ബ്രഹ്മമേത്? ജീവനിടത്തിലേ എന്നംശം കല്പിതം? ബ്രഹ്മത്തിലേ എന്നംശം കല്പിതം? എന്നു കേൾക്ക ഉത്തരം."

10 ഈശ്വരസ്വരൂപവിചാരം ഭാഷ

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പേരുകൊണ്ടു തന്നെ വിഷയം ഇന്നതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതേ നാമധേയത്തിലുള്ള ഒരു സംസ്കൃതനിബന്ധത്തിന്റെ സാരസംക്ഷേപമാണ് ഈ ഭാഷാഗദ്യം. ഏതാനും പങ്ക്തികൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു:

> “അനന്തരം ഈശ്വരസ്വരൂപം വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു് ഉപാസനാർത്ഥമായിട്ടത്രെ. ‘മുക്തിർഗ്ഗുരുശ്രുത്യാദിതാത്മവിദ്യയാ, വിദ്യാ ച ദേവപ്രണിധായിനാം ഭവേൽ, ദേവസ്സദേവ ശ്രുതമീശ്വരാഹ്വയഃ, കാര്യം ജഗത്സാവയവം യതോജനി’. ഗുരുശ്രുത്യാദിതാത്മവിദ്യയാ മുക്തിർഭവതി = ഗുരുമുഖത്തിങ്കൽ നിന്നു മഹാവാക്യത്തെ കേട്ടിരിക്കുന്ന അധികാരിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യയുണ്ടാം, അതുകൊണ്ടു സംസാരമോക്ഷവും വരും എന്ന് മുൻപിലേ പ്രകരണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഉപപാദിക്കപ്പെട്ടതു്. വിദ്യാ ച ദേവപ്രണിധായിനാം ഭവേൽ— അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന വിദ്യ ദ്യോതനാദിശീലനായിരിക്കുന്ന പരമേശ്വരങ്കൽ നിരന്തരമാംവണ്ണം ബുദ്ധിപ്രണിധാനത്തെ ചെയ്യുന്നവർക്കേയുണ്ടാവൂ. ഈശ്വരാഹ്വയഃ ദേവശ്ച ശ്രുതം സൽ ഏവ = ഈശ്വരൻ എന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്ന ദേവനാകുന്നതു് ഉപനിഷത്തുകളിൽ കേൾക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്മാത്രമത്രേ. ഇവിടെ അനുഗ്രാഹകയുക്തികളെ കാട്ടുന്നു. സാവയവം കാര്യം ജഗൽ യതഃ അജനി=സാവയവമാകയാൽ കാര്യമായിരിക്കുന്ന ഇജ്ജഗത്തു യാതൊരു മൂലകാരണത്തിങ്കൽനിന്നുണ്ടായി അതു് ഈശ്വരനാകുന്നതു്. ജഗത്തിനു കാരണം യാതൊന്നാണോ അതു് ഈശ്വരനാകുന്നതു് എന്നല്ലോ ചൊല്ലി. ജഗൽകാരണത്വം പ്രധാനാദിയായിരിക്കുന്ന ജഡവർഗ്ഗത്തിനേ സംഭവിപ്പൂ, നിർവികാരനു സംഭവിയാ എന്നുള്ള ശങ്കയെ പരിഹരിക്കുന്നു. പ്രധാനകാലാദ്യനു ലക്ഷണം—” ഇത്യാദി.

11 വിംശതിവ്യാഖ്യ

ലഘുഭട്ടകാരന്റെ വിംശതി അഥവാ ലഘുസ്തുതി എന്ന സംസ്കൃതസ്തോത്രം സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ആ സ്തോത്രത്തിനു രാഘവാനന്ദമുനി അതേ ഭാഷയിൽ ഒരു ഗംഭീരമായ വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാഘവാനന്ദനെ പ്രായേണ ഉപജീവിച്ച ദേവ്യുപാസകനായ ഏതോ ഒരു പണ്ഡിതപ്രവേകൻ വിംശതിക്കു് ഒരു ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കാലം എട്ടാം ശതകമോ ഒൻപതാം ശതകമോ ആയിരിക്കണം. 'കല്പിക്കപ്പെട്ടോ ചിലവയെല്ലാം', 'എല്ലായ്പ്പോഴും ക്രീഡിപ്പോവേ' എന്നും മറ്റും ചില പ്രയോഗങ്ങൾ കാൺമാനുണ്ട്. ചില പങ്ക്തികൾ ചുവടേ പകർത്തുന്നു:

> "ഏഷാ അസൗ ത്രിപുരാ വഃ അഘം സഹസാ സദാഛിന്ദ്യാൽ—ആ ഈ ത്രിപുര നിങ്ങളുടെ അഘത്തെ എത്രയും വിരയെ എല്ലായ്പ്പോഴും ഛേദിപ്പൂതാക. എങ്ങനെയിരുന്നോരു ദേവിയെന്നു് അപേക്ഷ വന്നിടത്തു ചൊല്ലുന്നു—ജ്യോതിർമ്മയീ വാങ്മയീ എന്നു്. ജ്യോതിർമ്മയിയായിട്ടും വാങ്മയിയായിട്ടും ഇരുന്നൊരുത്തി; പ്രകാശസ്വരൂപനായി സർവഭൂതങ്ങളുടേയുമാത്മാവായിരിക്കുന്ന പരമേശ്വരന്റെ സ്വഭാവഭൂതയായി അനവിച്ഛിന്നയായിരിക്കുന്നതു വിമർശജ്യോതിസ്സാകുന്നതു്; തത്സ്വരൂപയായിരുന്നോരുത്തി. വാങ്മയിയായിരുന്നോരുത്തി. വരവാഗ്രൂപിണിയായിരുന്നോരുത്തി. എന്തൊരു കർമ്മംകൊണ്ടു ദേവി അഘത്തെ ഛേദിക്കുന്നിടത്തു് അഭിമുഖിയായി ഭവിപ്പൂ എന്നപേക്ഷ വന്നിടത്തു് അതിനുപായങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉപാസനകളുടെ സ്ഥാനങ്ങളേയും സാധനങ്ങളേയും പ്രകാശിപ്പിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു ദേവിയുടെ പദത്രയത്തെ ചൊല്ലുന്നു. മധ്യേലലാടം ഐന്ദ്രസ്യ ശരാസനസ്യ ഇവ പ്രഭാം ദധതീ = ലലാടത്തിന്റെ മധ്യത്തിങ്കൽ ഐന്ദ്രമാകുന്ന ശരാസനത്തിന്റെ എന്ന പോലെ പ്രഭയെ ധരിച്ചിയങ്ങുന്നൊരുത്തി. ഐന്ദ്രം = ഇന്ദ്രനെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതു്. ശരാസനം = വില്ല്. ആകാശത്തു മേഘങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഇന്ദ്രചാപത്തിന്റെ എന്ന പോലെ പ്രഭയെ ധരിച്ചിയങ്ങുന്നൊരുത്തി. ഹൃദയമധ്യത്തിങ്കൽ സ്ഥിതയായി ഭൂപദ്മമധ്യത്തോളവും വെളുത്തും ചുവന്നും കറുത്തും തേജോമാത്രമൂർത്തിയായി മൂന്നു് അവയവങ്ങളോടും കൂടിയിരിക്കുന്ന കാമബീജംകൊണ്ടു് ഉപാസ്യയായിരുന്നൊരുത്തി എന്നു പൊരുൾ."

ദേവീമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പതിമ്മൂന്നധ്യായ ങ്ങൾക്ക് ഒരു പഴയ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനമുണ്ടു്. അതു തിരു വിതാംകൂർ ഗവർമ്മെണ്ടു ക്യൂറേറ്റർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുമു ണ്ടു്. വളരെ നല്ല വ്യാഖ്യാനമാണ്. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗ്ര ന്ഥകാരൻ കേവലമായ ശബ്ദാർത്ഥവിവരണം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ സ്വകപോലകല്പിതമായും പലതും വിവ രിച്ചിരിക്കുന്നു. താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളും അവയുടെ വ്യാഖ്യാനവും നോക്കുക:

> "യോഗനിദ്രാം യദാ വിഷ്ണുർജ്ജഗത്യേകാർണ്ണവീകൃതേ
> ആസ്തീര്യ ശേഷമഭജൽ കല്പാന്തേ ഭഗവാൻ പ്രഭുഃ,
> തദാ ദ്വാവസുരൌ ഘോരൌ വിഖ്യാതൌ
> മധുകൈടഭൌ
> വിഷ്ണുകർണ്ണമലോദ്ഭൂതൌ ഹന്തും ബ്രഹ്മാണമുദ്യതൌ."

"കല്പാന്തേ ജഗത്യേകാർണ്ണവീകൃതേ ഭഗവാൻ വിഷ്ണുശ്ശേ ഷമാസ്തീര്യ യദാ യോഗനിദ്രാമഭജൽ, തദാ വിഷ്ണുകർണ്ണ മലോദ്ഭൂതൌ മലൌ അസുരൌ ബ്രഹ്മാണം ഹന്തും ഉദ്യതൌ = കല്പാന്തത്തിങ്കൽ, ജഗത്തു പ്രളയാർണ്ണവ ത്താൽ മുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിങ്കൽ, ഭഗവാൻ ശ്രീനാരായണൻ അനന്തനെ പള്ളിക്കിടക്കയാക്കു തും ചെയ്തു യാതൊരിക്കൽ യോഗനിദ്രയെ സേവിച്ചു അപ്പോൾ വിഷ്ണുകർണ്ണമലോദ്ഭൂതന്മാരായി ഇരുവർ അസുരകൾ ബ്രഹ്മനെ നിഗ്രഹിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു് ഒരു മ്പെട്ടാർ. ത്രൈലോക്യവിലയസമയത്തിങ്കൽ സമുച്ഛ്വ സിതവാതവ്രാതോദ്ധൂതങ്ങളായിരിക്കുന്ന സപ്തസമുദ്രങ്ങ ളുടെ തിരമാലകളുടെ ആസ്ഫാലനംകൊണ്ടു് ഭൂമി കുലുങ്ങി ഭഗവാന്റെ തൃച്ചെവിയിൽ ചെന്നടിഞ്ഞു കർണ്ണമലത്വേന പരിണമിച്ചു. അതിനെ ഭഗവാൻ തിരുവിരൽകൊണ്ടു വാങ്ങി നീരിലിട്ടു. ആ പൃഥിവീസാരം ഭഗവൽകരസ്പർശം കൊണ്ടു് തേജോമിളിതമായിട്ടുവന്നു. പ്രളയാർണ്ണവത്തി ങ്കൽ പതിതമാകയാൽ അംഭോമിശ്രിതമായിട്ടും വന്നു. വായുവിനാൽ സമുദ്ധൂയമാനമായി സാവകാശമായിരി ക്കുന്ന ആ മൂൽപിണ്ഡം ഇങ്ങനെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ സമ വായമുണ്ടാകയാൽ ചില ജീവവിശേഷങ്ങളുടെ കർമ്മ പരിപാകവശാൽ ശരീരദ്വയാകാരേണ പരിണതമായി ഭവിച്ചു. അവർ കർണ്ണമലോദ്ഭൂതന്മാരാകയാൽ ഇരു വർ അസുരകളായിട്ടുളരായി. അവർ ബ്രഹ്മനെ നിഗ്ര ഹിപ്പാനായ്ക്കൊണ്ടൊരുമ്പെട്ടാർ. മധുകൈടഭൌ ഇതി വിഖ്യാതൌ—അതേ അവർ മധുകൈടഭന്മാർ എന്നി ങ്ങനെ പ്രസിദ്ധന്മാരായിരുന്നു. 'യന്മുദ്ദ്വ്യാന്മധുർന്നാമ കഠിനഃ കൈടഭോസ്ത്വയം' എന്നിങ്ങനെ നാമകരണം ചെയ്തു ഭഗവാൻ" ഇത്യാദി.

ഇതിനു 'സൌന്ദര്യലഹരി, രൂപാവതാരം' എന്നിവയു ടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളോളം പഴക്കമില്ല. പക്ഷേ ഒൻപതാം ശതകത്തിലെ കൃതിയാണെന്നും വരാം.

13 ക്രിസ്ത്യാനികളും ഭാഷാഗദ്യവും

പോർത്തുഗീസുകാർ കേരളത്തിൽ വന്ന കാലത്തു നസ്രാണികളുടെ കൈവശം വേദപുസ്തകങ്ങളും, വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവ ആശാന്മാരും മറ്റും കുട്ടികളെ വായിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നും അക്കാലത്തെ പാശ്ചാത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രായേണ സുറിയാനിഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ക്രി. പി. 1547-ൽ വൈപ്പിക്കോട്ടയിൽ സ്ഥാപിച്ച സെമ്മനാരിയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിനാൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ട ചില ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഡാക്ടർ പി.ജെ. തോമസ്സ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യം’ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. (1) മിശിഹായുടെ തിരുബാല്യപുസ്തകം (അഥവാ കന്നിമാതാവിന്റെ ചരിത്രം); (2) യോഹന്നാൻ ബരിയൽദോന്റെ പുസ്തകം (3) പിതാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം; (4) പവിഴത്തിന്റെ പുസ്തകം (അബ്ബിശോ); (5) മാക്കമാത്ത് (പറുദീസാ); (6) സൂനഹദോസുകളുടെ പുസ്തകം; (7) സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു വന്ന എഴുത്ത്; (8) കമിസിന്റെ പാട്ടുകൾ; (9) നർസയുടെ പുസ്തകം; (10) പുണ്യവാന്മാരുടെ ചരിത്രം: (11) പാർസിമാൻ; (12) ശകുനപുസ്തകം ഇവ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ ഒടുവിലത്തേതൊഴികെ ശേഷമുള്ളവ സുറിയാനിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ക്രി. പി. 1301ൽ (കൊല്ലം 476) സക്കറിയ എന്ന ശമ്മാശ്ശൻ എഴുതിയ ‘പൌലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ’ എന്നതിനാണ് കേരളത്തിലെ സുറിയാനി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽവെച്ച് അധികം പഴക്കമുള്ളത്. അത് ഇന്നും റോമ്മായിലേ വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശാലയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

14 ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിലെ കനോനാകൾ

ക്രി. പി. 1599-ൽ (കൊല്ലം 774) ഉദയംപേരൂരിൽ വെച്ച നടന്ന പ്രസിദ്ധമായ സൂനഹദോസിനെ (Synod) പ്പറ്റി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നസ്രാണികളുടെ വിശ്വാസാചാരങ്ങളെ തിരുത്തി അവരെ പാപ്പായ്ക്കു (Pope) കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിനായി അല്ലേസീസുമെത്രാൻ (Arch-Bishop-Alexis de Menizes) 153 നസ്രാണിപ്പട്ടക്കാരേയും 600-ഓളം മാപ്പിളപ്രമാണികളേയും മറ്റും ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയിൽ വരുത്തി ആ ആണ്ടു ജൂൺ 20-ആംനു മുതൽ ഏഴു യോഗങ്ങൾ കൂട്ടി അനേകം തീർപ്പുകൾ നിഷ്പാദിപ്പിച്ചു. ആ തീർപ്പുകളും യോഗങ്ങളിലേ നടപടികളുമാണ് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിലേ കനോനാകൾ (Canons) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ കനോനാകൾ ലത്തീൻഭാഷയിൽനിന്നു മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തതു് ആ യോഗങ്ങളിൽ ദ്വിഭാഷിയായിരുന്ന പള്ളുരുത്തി യാക്കോബു കത്തനാരായിരിക്കാം. തർജ്ജമയിലേ ഗദ്യശൈലി ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു. ഈ കനോനാകൾക്കു ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ഗണനീയമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അവകാശമുണ്ടെന്നുള്ളതു് നിർവിവാദമാകയാൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു കാണിക്കാം.

നാലാം കനോനാ

കാവ്യരുടെ [1] ഇടയിൽ മാർതോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇരിക്കുന്നതിനെക്കൊണ്ടു കാവ്യരു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ചിലതു നസ്രാണികളിലും ചിലരു വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നു ശുദ്ധമാന സൂനഹദോസ് അറിഞ്ഞതിനെക്കൊണ്ട് ഇതു് അറിയിക്കുന്നു. മറുപിറവിയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു പട്ടാങ്ങയുടെ വിശ്വാസത്തിന് എടഞ്ഞുട്ട് ആകുന്നതു്. അതെന്ത്യേ? മേലെഴുത്തുപെട്ടപോലെ ഉടലിന്ന് ആത്മാവു പുറപ്പെട്ടുമ്പോഴേ ആകാശമോക്ഷങ്ങളിൽ താൻ പാതാളങ്ങളിൽ താൻ ഇറങ്ങി വിധിയുടെ ദിവസത്തിലേ ഓരോരോ ആത്മാവുകൾ തന്റെ തന്റെ ഉടലിന്നു ചേരുമെന്നത്രേ തമ്പുരാന്റെ അരുളപ്പാട്ട്. വിശേഷിച്ച് ഈ ലോകത്തിൽ മാനുഷരു ചെയ്യുന്ന ഗുണവും ദോഷവും ശേഷം എല്ലാം തങ്ങളുടെ മനസ്സാൽ അല്ല ചെയ്യുന്നതു്; പിന്നെ തലയോട്ടിലെ എഴുത്തും വിധിയുമത്രേ എന്നു ചൊല്ലുന്നതും ഒൺമയാകുന്ന വിശ്വാസത്തിനു മറുത്തത്രേയാകുന്നു. അതെന്ത്യേ? നന്മയും തിന്മയും ചെയ്യുന്നതു തമ്പുരാൻ മനുഷ്യന്റെ പക്കൽ ആക്കിയതത്രേയെന്നു തമ്പുരാന്റെ അരുളപ്പാട്ട്. തന്റെ തന്റെ മാർഗ്ഗത്തിനു തക്കവണ്ണമിരുന്നാൽ മോക്ഷം കിട്ടുമെന്നു ചൊല്ലുന്നതും വിശ്വാസത്തോടു മറുത്തത്രേയാകുന്നു.

ഒൻപതാം കനോനാ, നാലാം മൌത്വാ

പുരകത്തോരി (Purgatory) എന്ന എടത്തിൽ കിടന്നു പാടുപെടുന്ന ആത്മാവുകൾക്കു തണുപ്പും തുണയും കൊടുപ്പാൻ കുർബ്ബാനേക്കായിൽ ഏറെ വലുതായിട്ട് മറ്റൊന്നും ഇല്ലെന്നതിനെക്കൊണ്ടു നസ്രാണികളോടു ശുദ്ധമാന സൂനഹദോസ് അപേക്ഷിക്കുന്നു. മരിച്ചവരുടെ ആത്മാവുകൾക്കുവേണ്ടി കുർബ്ബാനചെയ്യിക്കണമെന്നും ഒരുത്തരു മരിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പാൾ തങ്ങളുടെ അനന്ത്രപ്പാടു ചൊല്ലുമ്പോൾ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കുർബ്ബാന ചെയ്യിക്കണമെന്നും ഉള്ള മര്യാദ ഉണ്ടാക്കണം. ഇതിനെക്കൊണ്ടു കുമ്പസാരിക്കയും പൊരുൾ പറകയും ചെയ്യുന്ന പട്ടക്കാരരു് എണങ്ങരോട്ട് ഈ അവസ്ഥ പറഞ്ഞു ബോധിപ്പിച്ച് അവരെക്കൊണ്ട് അനുവദിപ്പിക്കണമെന്നു ശുദ്ധമാന സൂനഹദോസ് പ്രമാണമാക്കുന്നു.

കുമ്പസാരമെന്ന കൂദാശമേൽ അഞ്ചാം കനോനാ

വസൂരി ക്ലേശമുണ്ടായി മരിക്കുന്നവരിൽ മിക്കവരും കുമ്പസാരം കൂടാതെ മരിക്കുന്നു എന്നും കാവ്യർക്ക് അടുത്തവണ്ണം അവരുടെ ചവം അടക്കപ്പെടുന്നു എന്നും ശുദ്ധമാന സൂനഹദോസ് അറിഞ്ഞമൂലം എടവക രക്ഷിക്കുന്ന പട്ടക്കാരരോട്ട് അങ്ങനെ ഇനി ആരും മരിച്ചുപോകായ്‌വാൻ തങ്ങൾതന്നെ എങ്കിലും മറ്റൊരുത്തരെ യാത്രയാക്കിയെങ്കിലും അവരെ കുമ്പസാരിക്കണം എന്ന് അപേക്ഷിക്കയും പ്രമാണിക്കയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളെ കാത്തുകൊണ്ട് ഇതു ചെയ്യുകയും വേണം. വിശേഷിച്ചു വസൂരിക്ലേശം ഉള്ളവരു കുമ്പസാരിച്ചുകൊണ്ടു മരിക്കിലും കുമ്പസാരിച്ചുകൊള്ളാതെ കുമ്പസാരിക്കണം എന്ന അപേക്ഷയോടുകൂടി മരിക്കിലും ശുദ്ധമാന എടത്തിൽ അവരെ ഇടുകയും വേണം. അവർക്കുവേണ്ടി അന്നിദാ [2] ചൊല്ലുകയും വേണം. തങ്ങളെ എപ്പോഴും കാത്തുകൊള്ളുകയും വേണം.

1. തങ്ങൾപക്കൽ വിധേയമാക്കിയ ഞായം;
2. വെടിപ്പില്ലാത്തുതാനും;
3. ആർക്കും മോക്ഷം കിട്ടാ;
4. എപ്പേരും (മുഴുവൻ);
5. ഉവവി (സ്നേഹം);
6. തണ്ണിയ (താണ);
7. നേറ്റി (പതിവ്);
8. അടാത (അയാഗ്യമായ);
9. അരിമ (പ്രയാസം)

മുതലായി അനേകം പഴയ പദങ്ങളും പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളും പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ കാൺമാനുണ്ട്.

---

1. കാവ്യർ = (കാഫർ) അവിശ്വാസികൾ
2. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2 ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

20. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
21. ജ്യോതിഷത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി
22. ഭാഷാസാഹിത്യം
23. മണിപ്രവാള സാഹിത്യം: ഭാഷാചമ്പുക്കൾ
24. മണിപ്രവാളസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
25. മണിപ്രവാളസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
26. ഭാഷ–ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ
27. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
28. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
29. മണിപ്രവാള സാഹിത്യം
30. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ
31. ഭാഷാസാഹിത്യം (പദ്യം)
32. ഭാഷാഗദ്യം

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5